

Capitolul 5

Introducere

Cântarea, pe care o cântă Barac și Debora după victoria obținută, este o cântare deosebită și impresionantă. Este o cântare lungă, dacă ținem seama de descrierea scurtă a luptei. Este singura cântare din cartea Judecătorilor; după aceea nu se mai cântă. Conținutul cântării se potrivește cu starea din zilele acelea. Sentimentele care erau trăite și faptele lui Dumnezeu sunt exprimate în această cântare.

Dar nu este vorba numai de o privire spre trecut și spre ce a făcut Dumnezeu și cum s-au comportat diferitele persoane și seminții. Este și o cântare în care credința vede victoria viitoare. Această certitudine se naște din ceea ce Dumnezeu a făcut pentru poporul Său. Orice victorie din viața unui credincios, pe care el o obține, este o plată în avans a mării victorii finale. Prin credință se poate baza pe împlinirea celor spuse în Romani 16, 20: »*Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre.*« Această ultimă victorie este sigură. Orice victorie prin credință arată spre clipa aceea și încurajează pe credincios în încrederea lui în Dumnezeu.

În prima cântare din Biblie, cântarea lui Moise din cartea Exodul capitolul 15, vedem ceva foarte asemănător. Citim în versetele 13 și 17, cum credința lui Moise privește dincolo de călătoria prin pustie (care în timpul acela era încă înaintea lui) și sare direct în țara făgăduită. El cântă această țară și tot poporul cântă împreună cu el. În cântarea Deborei cei drept poporul nu cântă. Auzim numai două voci. Este frumos să vedem cum această cântare începe cu Domnul și se sfârșește cu Domnul (versetele 1-5 și versetul 31).

Să observăm împărțirea cântării, care ne va ajuta să-i înțelegem mai bine conținutul.

- a. Versetele 1-5 laudă pe Dumnezeu, deoarece El S-a pus în spărtură pentru poporul Său.
- b. Versetele 6-8 descriu starea din Israel din timpul ocupației.
- c. Versetele 9-11 cheamă la mărturisirea victoriei Domnului.
- d. Versetele 12-18 redau rolul fiecărei seminții în parte.
- e. Versetele 19-23 descriu lupta.
- f. Versetele 24-27 laudă pe Iael pentru fapta ei.
- g. Versetele 28-30 descriu cum mama lui Sisera așteaptă în zadar.
- h. Versetul 31 constituie încheierea.

a. Versetele 1-5 laudă pe Dumnezeu, deoarece El S-a pus în spărtură pentru poporul Său.

Versetul 1. Această cântare este cântată numai de două persoane, o femeie a credinței și un bărbat al credinței, în timp ce tot poporul a avut parte de victorie. Cu toate acestea rămâne o cântare după inima lui Dumnezeu. În timpurile de decădere nu este vorba de a aduna o mulțime de oameni pentru a cânta cântări de laudă. Astăzi trebuie să ne întrebăm cu adevărat, dacă organizarea de întruniri pentru a cânta cântări de laudă, la care este invitat oricine să ia parte, rezultă din acțiunea Duhului Sfânt. Dacă astfel de întruniri se fac cu scopul de a da naștere la unitatea creștină, atunci cântatul este folosit abuziv, căci Biblia nu susține cântatul pentru astfel de scop. Cum ia naștere o cântare de laudă? Ea se naște într-o inimă, care a avut o experiență cu Dumnezeu. Dumnezeu Și-a arătat prezența în mod deosebit într-o astfel de viață. Urmarea este cântarea de laudă. Cine știe că păcatele i-au fost iertate, acela poate să cânte despre aceasta. Aceasta poate avea loc împreună cu toți care au siguranța iertării păcatelor lor. Aceasta conduce sufletele să vină împreună; există un motiv comun de laudă. Cum se poate cânta spre lauda lui Dumnezeu împreună cu cei necredincioși? Ei nu au făcut astfel de experiențe cu Dumnezeu!

Motivul pentru cântarea de laudă a Deborei și a lui Barac este lucrarea lui Dumnezeu făcută lui Iabin. În versetul 23 al capitolului anterior se spune: »*În ziua aceea, Dumnezeu a smerit pe Iabin.*« Versetul 1 al capitolului nostru spune: »*În ziua aceea, Debora a cântat această cântare,*

cu Barac, fiul lui Abinoam.« Lucrarea lui Dumnezeu spre binele poporului Său dă naștere la Debora și Barac la o reacție spontană sub forma unei cântări. Tot așa și pentru noi, orice formă de eliberare este un motiv direct de a cânta o cântare de laudă. Facem noi asta?

Versetul 2. Traducerea primei părți a acestui verset pare să nu fie ușoară. Un cunoscător al limbii ebraice, în care a fost scris Vechiul Testament în cea mai mare parte a lui, traduce astfel: „*Pe când conducătorii conduceau în Israel.*” Într-o explicație la acest verset se spune: „Fraza de început este una din cele mai enigmatice fraze ale acestei cântări. Ea poate fi tradusă și în felul următor: >Pe când cârlionții au crescut mari în Israel<, ceea ce ar putea să fie un indiciu spre o practică, la care nu se tăia părul, pentru ca să se împlinească un jurământ (Numeri 6, 5,18). Aceasta ar însemna dedicare Domnului pentru participarea la un război sfânt. Probabil că Deuteronom 32, 42 face referire la soldați cu părul lung, cu toate că acolo se poate traduce și prin >conducători<.” Atât cu privire la acest citat.

Părul lung arată dăruirea și supunerea. Despre femeie se spune în 1 Corinteni 11, că »*pentru o femeie este o cinste să poarte părul lung. Pentru că părul lung i-a fost dat ca învelitoare*« (versetul 15). În 1 Corinteni 11 este vorba de relația ei cu bărbatul și de felul cum Dumnezeu privește această relație. Femeia poate să lase să se recunoască din înfățișarea ei exterioară că felul ei de gândire interioară este dăruire și supunere față de bărbat. Femeia poate să arate prin purtarea părului lung, că ea este în concordanță cu ceea ce Dumnezeu cere de la ea în privința relației ei cu bărbatul. Ea renunță la voința ei și ocupă o poziție de subordonare. Acest gând general cu privire la părul lung se poate aplica și la locurile din Vechiul Testament, unde se vorbește despre părul lung.

O privire la cealaltă traducere, unde este vorba de conducători, arată, că aceasta ilustrează un cu totul alt aspect. Dar aceasta nu este corect. Nu întotdeauna conducătorii conduc așa cum se așteaptă de la ei. Dar dacă iau în serios responsabilitatea lor, ei vor putea să conducă bine abia după ce s-au dedicat lui Dumnezeu și sunt conștienți de supunerea lor față de El. Rezultatul este, că poporul se oferă de bună voie. Nu se vor da nici un fel de porunci, ci prin exemplul propriu se merge înainte. Un exemplu bun se poate ușor urma. Când relațiile în poporul lui Dumnezeu încep să lucreze în felul acesta, atunci este un motiv de a lăuda pe Domnul. Nu-ți face bine, când într-o comunitate de credință conducerea se face potrivit cu învățătura Bibliei, și anume, de către conducători puși de Dumnezeu (și nu de oameni)? Despre astfel de persoane citim în Faptele Apostolilor 20, 28. Apostolul Pavel le spune acolo: »*Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu sângele Celui al Său.*« Nu este rezultatul manifestării lor, că și alții se oferă de bună voie să lucreze pentru Domnul? Putem noi să vedem aceasta? Și cum reacționăm noi la aceasta?

Versetul 3. Credințioșii conducătorilor și solitudinea poporului o fac pe Debora să cânte o cântare spre onoarea Domnului. Totodată această cântare este o mărturie pentru ceilalți demnitari. Împărați și alți deținători ai puterii sunt chemați să asculte ce vrea să cânte ea. Ei pot învăța multe din aceasta. Deținătorii puterii, care vor să ia seama la voia lui Dumnezeu, aud în această cântare atenționări clare. Dacă ne gândim, că noi, ca și credincioși ai Adunării, suntem numiți și împărați (1 Petru 2, 9; Apocalipsa 5, 10), atunci cântarea ei are să ne spună și nouă ceva necesar. Să ne deschidem urechile larg și să ne însușim bine conținutul acestei cântări.

Versetele 4 și 5. Toată atenția este îndreptată în aceste versete asupra Domnului Însuși, precum și spre ce a făcut El în trecut. El este descris aici ca o apariție vizibilă. Dumnezeu este prezentat așa și în Psalmul 68, 7-8, unde El este de asemenea lăudat prin cântare, ca Salvator al poporului Său. Debora prezintă intervenția lui Dumnezeu, care tocmai a avut loc spre binele poporului Său, comparând-o cu intervenția Sa de la începutul istoriei lui Israel. Ea Îl vede pornind cu o așa demnitate, că ea paralizează pe dușman. Maiestatea acestui viteaz este mare și impresionantă. O descriere asemănătoare a lui Dumnezeu o face Moise în Deuteronom 32. Și Habacuc 3, 3-15 descrie în mod viu intervenția din trecut a lui Dumnezeu pentru poporul Său. Vom înțelege multe

lucrări ale lui Dumnezeu în istorie, dacă ne vom ocupa cu intervenția Lui în timpurile de odinioară.

Seir este numele munților în care locuiau urmașii lui Esau, edomiții. Când Israelii i-au rugat să-i lase să treacă prin țara lor, ei au fost tratați ca dușmani de către edomiți (vezi Numeri 20, 14-21 și Deuteronom 2, 1-8). Ei nu aveau voie să poarte război cu edomiții și de aceea au trebuit să ocolească țara lor.

Dar aici, în cântarea Deborei, auzim cum Dumnezeu Însuși pornește la drum pentru poporul Său. Munții sunt deseori în Biblie un simbol al puterilor pământești. Dar ele se clatină înaintea măreției lui Dumnezeu. Ele nu rezistă înaintea Lui. Și Sinai, muntele pe care Dumnezeu a dat poporului Său Legea, oferă aceeași impresie. Evrei 12, 18-21 descrie această impresie. Faptul că Dumnezeu a ales pe Israel ca popor al Său nu diminuează cu nimic faptul că El este și pentru ei o apariție impresionantă. Cu toate că noi credincioșii, care aparținem Adunării, nu suntem într-o relație de legământ cu Dumnezeu, ci avem dreptul să-L numim Tatăl nostru, și pentru noi se spune în Evrei 12, 29: »*Și Dumnezeul nostru este un foc mistuitor.*« Aceasta nu trebuie să ne inspire teamă, dar va mări respectul și venerația noastră pentru El. Totodată este o încurajare, să știm că acest Dumnezeu este Dumnezeul nostru. El pornește pentru noi la luptă cu dușmanul. Care dușman va putea rezista înaintea Lui?

b. Versetele 6-8 descriu starea în Israel în timpul ocupației

Timpul în care a trăit Șamgar și Iael se aseamănă unul cu altul. Era un timp, în care dușmanul ocupa poporul Israel. Nimeni nu îndrăznește să meargă pe stradă. Străzile erau goale. Și dacă cineva trebuia să se ducă undeva, căuta cărări lăturalnice și drumurile în serpentine. În Levitic 26, 22 Dumnezeu a prorocit că drumurile vor deveni »pustii«, dacă poporul va deveni necredincios. În Isaia 35, 8-10 vedem drumul populat ca urmare a domniei lui Mesia. Acolo poporul lui Dumnezeu s-a întors înapoi și primește binecuvântarea făgăduită și amânată. Timpul nostru se aseamănă cu timpul lui Șamgar și Iael. Cuvântul lui Dumnezeu este puțin luat în seamă. Din păcate îi reușește dușmanului să facă pe mulți creștini să se abată de la calea dreaptă și să-i țină departe de ea.

Șamgar și Iael au lucrat prin credință și au dat dușmanului o lovitură grea. Ei nu s-au mulțumit cu părerea generală, că nu folosește la nimic să te împotrivesți. În toate timpurile, și în timpul nostru, a devenit permanent clar, cine s-a atașat de părerea dominantă și cine s-a așezat public de partea lui Dumnezeu. Cărările strâmbe sunt un simbol al acționării prin voința proprie, fără să se întrebe care este voia lui Dumnezeu. Deseori aceasta se petrece așa, din cauza temei de luptă, care va veni cu siguranță, dacă de împotrivesți părerii celor mulți.

Versetul 7. Poporul lui Dumnezeu a mers pe căile proprii! Ei au decis singuri cum să-și organizeze viața și nu au întrebat care este voia lui Dumnezeu. Nu era nici un conducător, nici un om, care să facă cunoscut poporului care este voia lui Dumnezeu. Lipsa de cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu, atitudinea de a nu întreba pe Dumnezeu cum gândește El despre lucruri, conduce inevitabil la decăderea poporului lui Dumnezeu (vezi Osea 4, 1,6). După aceea se scoală Debora. Debora nu este cuprinsă de mândrie, când se numește pe sine »*o mamă în Israel*«. Pe parcurs vorbește o altă mamă, mama lui Sisera, dar ea este altfel decât Debora.

Faptul că Debora se numește »*o mamă*« și nu „o conducătoare”, arată ceva despre felul cum trebuie condus. O mamă este o femeie care se dedică cu dragoste și grijă copiilor ei. Ea face tot posibilul să dea copiilor ei ce au ei nevoie pentru creștere și independență. În Adunarea lui Dumnezeu este mare nevoie de astfel de conducători. Apostolul Pavel era un conducător, care s-a comportat ca o mamă în Adunarea din Tesalonic, o adunare foarte tânără (1 Tesaloniceni 2, 7). Adevăratul conducător nu este acela căruia i se slujește, ci cel care el însuși slujește. Cel mai bun model în acest sens este Domnul Isus (Luca 22, 24-27).

Versetul 8. Cuvântul »*dumnezei*« este folosit de mai multe ori în Vechiul Testament pentru caracterizarea judecătorilor sau a conducătorilor, pentru oameni care conduceau poporul (vezi

Exodul 22, 28 și Psalmul 88). Poarta era deseori în Israel locul unde se practica conducerea (vezi Rut 4, 1-11).

La prima parte a acestui verset ne putem imagina o campanie electorală. Rezultatul unei astfel de alegeri era lupta, și anume, nu împotriva unui dușman exterior, ci unul împotriva altuia. Aceasta avea loc, deoarece nu se întreba care este voia lui Dumnezeu. Conducătorii noi nu erau mai buni decât înaintașii lor. Ei urmăreau interesele proprii. Nu putea fi vorba de liniște și pace. Este astăzi în lume altfel? Și ce vedem în poporul lui Dumnezeu? Mulți conducători se gândesc numai la poziția lor, la onoarea lor și la veniturile lor, și nu poartă cu adevărat grijă de turma lui Dumnezeu. Prin aceasta poporul nu are arme, cu care să se poată apăra înaintea dușmanului (scut) sau cu care să-l poată alunga (suliță). Aceasta se aseamănă cu timpul lui Saul, când în Israel nu era nici un fierar și din cauza aceasta nu se putea face nici o sabie (1 Samuel 13, 19-21).

Armele, pe care le folosim noi credincioșii din timpul Adunării, nu sunt arme firești, ci spirituale. Este o realitate tristă, că cearta între conducătorii poporului lui Dumnezeu face ca tot poporul să fie lipsit de putere. Cei care poartă responsabilitatea, care de fapt sunt răspunzători de echiparea poporului lui Dumnezeu, nu-și împlinesc datoria, de a da altora mâna de ajutor necesară, pentru a fi biruitori. Nu se mai face referire la Cuvântul lui Dumnezeu, care este scut și suliță, sau el este interpretat după placul lor, adaptat la contemporaneitate și fără conținut. »Scutul și sulița« aproape că nu se mai găsesc în creștinătate. Știm noi cum trebuie să folosim corect Cuvântul lui Dumnezeu? Sper că ne lăsăm învățați de Duhul lui Dumnezeu pentru a face aceasta.

c. Versetele 9-11 fac apel ca să mărturisim despre victoria Domnului.

Versetul 9. Acest verset continuă tema încurajatoare din versetul 2. Necazul și strâmtorarea au cedat locul victoriei. Debora se face una cu oamenii care s-au pus la dispoziție, ca să elibereze din nou pe poporul lui Dumnezeu. Inima ei aparține acestora. Ne atașăm noi de credincioșii care duc o viață de dăruire pentru Domnul? Ne simțim legați cu ei, ne bucurăm cu astfel de credincioși? Debora preamărește din nou pe Domnul, pentru că El a produs aceasta. Să continuăm să-L preamărim pentru tot ceea ce recunoaștem ca fapte ale Lui.

Versetele 10-11. Cei ce călătoresc pot merge din nou fără pericole pe drum. Preocupările zilnice pot fi reluate. Acestea sunt rezultatele frumoase ale eliberării de puterea dușmanului. Dar Debora invită nu numai pe cei care au luptat. Nu, toți pot culege roadele luptei. Fiecare poate mărturisi ce a făcut Dumnezeu pentru binele poporului Său, și se poate gândi la aceasta. Ea apelează, ca să se vestească faptele neprihănite din capitoul 4. Ea numește aceste fapte, »binefacerile Domnului, binefacerile cârmuirii Sale în Israel«. Acțiunea Domnului este aici foarte frumos văzută prin acțiunea conducătorilor; ei sunt numiți conducătorii Lui. El vrea cu plăcere să se facă una cu astfel de oameni. Faptele lor sunt faptele Lui.

Aceste binefaceri sunt tema discuțiilor la adăpători. Acolo vin femeile să scoată apă, și astfel să dea de băut celor însetați. Apa este aici iarăși un tablou frumos al Cuvântului lui Dumnezeu (Efeseni 5, 26). Adăpătorile reprezintă ocaziile când ne strângem laolaltă ca să cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu. Acestea nu sunt locuri în care se duc lupte, ci sunt locuri, unde fiecare poate să-și stâmpere setea spirituală. Aceste ocazii ni le putem deseori crea singuri. O vizită pentru băut o cafea sau cu ocazia unei zile de naștere poate uneori să devină o astfel de ocazie. Nu este vorba de discuții profunde, ci de a recunoaște binefacerile pe care Domnul le-a făcut, fie de El Însuși, sau prin slujitorii Lui. Produce bucurie și încurajare, dacă împreună putem avea parte de ceea ce a făcut Domnul (compară cu Faptele Apostolilor 15, 3-4,12).

Urmarea este, că poporul poate merge la porți, deoarece acolo se rostește judecata într-un fel bun (în opoziție cu ce este amintit în versetul 4). Discuțiile comune cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu este una din condițiile cele mai importante pentru o conducere (poarta) bună în Adunările locale.

Se spune, că »poporul Domnului s-a coborât la porți«. Pare să spună, că relația dintre Domnul și poporul Său s-a restabilit. Este adevărat, ei au fost totdeauna poporul Său, dar ei nu s-au comportat ca atare. Acum ei erau iarăși demni de numele acesta. Poporul era gata să asculte de oamenii, pe care Domnul i-a așezat »la porți«, ca să facă cunoscut voia Sa. Prin aceasta poporul putea acum să recunoască, că el era iarăși legat cu Domnul. O relație adevărată cu Domnul se arată prin dragostea noastră față de El, și această dragoste se arată totdeauna în dorința de respectare a Cuvântului Său și de a face ce spune Cuvântul.

d. Versetele 12-18 redau rolul fiecărei seminții în parte

Versetul 12. Este posibil ca în viața Deborei să fi existat o perioadă de indiferență. În timpul acela starea poporului lui Dumnezeu nu a impresionat-o așa de mult. Ea și-a dat seama, că viața ei trebuie să fie altfel. Ea singură își zice, că trebuie să cânte. S-ar putea, ca aici să fie vorba de o cântare de război, că să arate, că ea este iarăși capabilă de luptă. Abia după ce și-a vorbit ei înșiși și a recunoscut, că mai întâi ea însăși trebuia să se trezească, se adresează lui Barac. Uneori trebuie să ne zguduim pe noi înșine și să ne atacăm energic, ca să devenim conștienți, că atitudinea noastră nu este bună. Este posibil, ca prin lucrurile plăcute ale vieții am ațipit. Atunci nu mai avem nici o activitate spirituală, ne preocupăm de interesele noastre materiale și sociale. Ședem într-adevăr în întrunirile noastre, dar de fapt nu suntem preocupați cu ele. Citim într-adevăr Biblia, dar ea nu ne mișcă cu adevărat. În acest caz nu trebuie să mai moțăm, ci a sosit timpul să ne trezim și să ne deschidem ochii pentru lucrurile care sunt cu adevărat importante.

Dacă suntem într-o astfel de fază, să ne gândim bine și să începem să lucrăm altfel, motivați de dragostea lui Dumnezeu pentru noi și pentru poporul Său. Atunci putem începe să trezim și pe alții prin pregătirea noastră de luptă, ca să devină activi și să intre în luptă, așa cum a făcut Debora cu Barac. Ea îl încurajează să se scoale și să-și aducă pe captivii lui de război. Ceea ce se spune aici în cântare despre Barac, se spune în Psalmul 68, 18 despre Dumnezeu și în Efeseni 4, 8 despre Hristos. Deci Barac este aici un model al lui Hristos.

Versetul 13. »*Atunci o rămășiță din popor a biruit*«. Această expresie arată că a trecut timpul subjugării. Mulți au căzut în luptă; cei care au mai rămas din luptă, nu erau un popor numeros. Dar Domnul avea pentru ei o răsplată deosebită: ei puteau să domnească peste dușmanii lor. »O rămășiță« constituie totodată »poporul Domnului«. Deci tot poporul Domnului constă din oameni care au scăpat de dușman. Tot poporul rămas, rămășița, este în existența lui o mărturie a harului lui Dumnezeu. Nu au păcătuit toți și s-au îndepărtat de Domnul? Faptul că au mai rămas oameni se datorează exclusiv harului Său.

Tot așa va fi în viitor cu Israel. Din cauza păcatelor lor vor ajunge în mare necaz. Domnul Isus spune în privința aceasta: »Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa« (Matei 24, 22). Dar și atunci va fi mântuită o rămășiță și aceasta va fi atunci »*tot Israelul*«, care »*va fi mântuit*« (Romani 11, 26).

Versetul 14. Efraim și Benjamin, cele două seminții care locuiesc în sud, sunt numite mai întâi. Machir este amintit în Iosua 13, 30-31 și constituie jumătate din seminția lui Manase, care locuiește în țară. Zabulon este amintit și în versetul 18 și este lăudat pentru curajul lui. Zabulon împreună cu Neftali au răspuns la chemarea lui Barac din capitolul 4, 10, probabil din cauza legăturii lui cu Debora.

Seminția lui Efraim oferă un model bun. Ei locuiau în mijlocul amaleciților, care sunt un simbol al firii pământești (al cărnii). În Efraim vedem oameni care nu cedează poftelor firii pământești, ci vor să se dedice intereselor lui Dumnezeu și ale poporului Său. Exemplul bun influențează și pe alții: Benjamin merge după Efraim, ca să lupte împreună cu el. Căpeteniile din Manase sau alăturat de luptători. Ei și-au dat seama de responsabilitatea lor. Din Zabulon sunt amintiți în mod deosebit aceia care »*țin toiagul conducătorului (scribului)*«. Aceștia sunt ofițerii care notează numele voluntarilor. Ei erau recrutori. Acești oameni fac tot ce pot, ca să înroleze

pe alții în luptă. Ei nu gândesc, că ei ar putea singuri să ducă lupta. Putem învăța din aceasta, că avem nevoie unul de altul în luptă.

Versetul 15a. Isahar era de asemenea o seminție care s-a dedicat cu multă dăruire în luptă. Atât numele Deboarei cât și numele lui Barac se leagă în acest verset cu această seminție. Căpeteniile din Isahar aveau aceeași convingere ca și Debora. Ei »*au fost cu Debora*«. Barac a avut o influență pozitivă asupra acestei seminții: »*și Isahar, ca și Barac*«. Noi putem să stăm în tovărășia oamenilor care cunosc bine ce spune Cuvântul lui Dumnezeu și ei înșiși stimulează și pe alții.

Versetele 15b-16. După lauda adusă unor seminții, care s-au dedicat intereselor poporului lui Dumnezeu, Debora vorbește acum de alte seminții, care s-au abătut. Ce spune ea despre acestea este o învățătură foarte bună pentru noi. Ruben s-a gândit să-și dedice timpul și puterea pentru luptă. Ce l-a împiedecat? Ruben avea multe animale. Turmele lui Ruben l-au împiedecat deja să ia în posesiune partea lui din țară (Numeri 32, 1). Această seminție s-a mulțumit cu ce era dincolo de Iordan. Acum este solicitat să se alăture fraților săi și împreună cu ei să lupte împotriva dușmanului. El se gândește și cumpănește (aceasta se spune de două ori despre el) și totuși nu face. Lucrurile proprii sunt mai importante decât interesele lui Dumnezeu.

Și noi ne facem multe gânduri, dacă să participăm la lupta pentru poporul lui Dumnezeu. Mereu se oferă ocazii pentru a depune mărturie. Suntem întrebați dacă vrem să contribuim la împărțirea de pliante, sau la evanghelizări pe stradă, sau alte activități spirituale. Aceasta necesită timp și efort. De fiecare dată când ni se oferă aceasta este un moment decisiv, prin care se va arăta cum ne organizăm prioritățile. Căutăm interesele proprii sau pe ale lui Hristos (Filipeni 2, 21)? Sunt creștini care vreau cu adevărat; ei sunt plini de hotărâri bune și câteodată au chiar idei bune. Dar în momentele decisive dau înapoi. Lucrurile vieții, interesele proprii, sunt pentru ei decisive. Acesta este Ruben.

Versetul 17. Galaadul iubea liniștea proprie. Să ne imaginăm că devenim obosiți! Stăm întinși pe fotoliul comod, relaxați, cu un program plăcut înaintea ochilor, de care dorim să aibă parte orice suflet mântuit sau orice sfânt reabilitat.

Seminția Dan a fost foarte preocupată cu afacerile. Avea o întreprindere mare, cu contacte internaționale. Afacerile și profitul erau mai importante decât lupta pentru frați și pentru moștenirea Domnului.

Așer nu a făcut absolut nimic. El prefera lenevia și nu se interesa de nimic. Stătea pe terasă, având ceva de băut și se desfăta privind la oamenii care treceau pe alături.

Versetul 18. Ce contrast oferă Zabulon și Neftali în comparație cu semințiile amintite! Ei sunt adevărați biruitori, care și-au pus viața în joc (compară cu Apocalipsa 12, 11 și Luca 12, 26). Ei iubesc pe Dumnezeu mai mult decât pe ei înșiși. Și noi putem face așa, când vedem cât de mult ne-a iubit Dumnezeu. Această dragoste se vede clar în ceea ce a făcut Domnul Isus la cruce. Să privim 1 Ioan 3, 16. Vedem acolo ce se așteaptă de la noi: »*Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi suntem datori să ne dăm viața pentru frați.*« Apostolul Pavel a fost unul, care cu viața lui a răspuns la dragostea lui Dumnezeu, uitându-se pe sine, ca să slujească altora. El spune în Faptele Apostolilor 20, 24: »*Dar eu nu țin numai decât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu.*« În epistola către Filipeni 2, 30 apostolul Pavel spune despre un alt rob, care »*pentru lucrul lui Hristos a fost aproape de moarte*«. Unde se găsesc astăzi astfel de bărbați și femei? Vrem noi să fim astfel de oameni?

e. Versetele 19-23 descriu lupta

Versetul 19. În această relatare vie vedem cum împărății Canaanului s-au suit cu mare încredere de sine ca să lichideze micul popor răzvrătit al lui Israel. S-au gândit că vor obține o victorie

mare și vor lua multă pradă. Dar cu ironie în vocea ei, Debora spune, că »n-au luat nici o pradă, nici argint«. Lupta s-a dat la Tanac, la apele Meghido, adică în regiunea de graniță a lui Isahar și Manase. Mulți comentatori fac o paralelă între Meghido din Vechiul Testament cu Harmagedon din Apocalipsa 16, 16. Harmagedon înseamnă probabil „Ținutul muntos, sau muntele de la Meghido”.

Dar înrudirea numelor nu este singurul lucru care atrage atenția. O importanță mult mai mare o are asemănarea dintre cele petrecute în cartea Judecători 4 și cele descrise în cartea Apocalipsa. La Meghido sunt bătute taberele dușmane și poporul Domnului este eliberat. La Harmagedon va avea loc ceva asemănător. Citim aceasta în Apocalipsa 19, 11-21. Poporul Israel se află acolo în luptă cu împăratul nordului. Taberele imperiului roman reabilitat, acesta este Europa de vest, îi vin în ajutor. În cele din urmă aceste tabere vor fi nimicite prin venirea lui Hristos. Cei ce se tem de Dumnezeu din Israel vor fi salvați și vor fi numiți »tot Israelul« (Romani 11, 26).

Versetele 20-22. S-a presupus, că aici se face aluzie la o rupere de nori, în urma căruia câmpul de bătaie s-a transformat într-o mocirlă și carele împotmolite nu se mai puteau deplasa. Prin aceasta Israeliții au putut să obțină victoria. Aceasta ar explica, de ce Sisera nu a fugit cu carul său, ci pe jos (vezi capitolul 4, 15). Roțile au rămas înțepenite în noroi și caii s-au afundat în el. Aceasta explică de asemenea, că pârâul Chison s-a putut transforma într-o masă de apă ce curgea învolburată. Este totodată posibil, că Dumnezeu a făcut ceva, cum a făcut când au venit plăgile peste Egipt. La plaga a șaptea se spune în Exod 9, 23-24: »Și Domnul a trimis tunete și piatră, de cădea foc pe pământ. ... A bătut piatra, și focul se amesteca cu piatra ...« Ne putem da seama, că sub impresia acestor forțe ale naturii se părea că stelele cad din cer și pietrele făceau pământul mlăștinos și pârâul a devenit învolburat.

Această scenă este o încurajare pentru fiecare care lua parte la luptă. Ei își spun: »Suflete, calcă-n picioare pe viteji!« Când vezi că Dumnezeu participă la luptă, atunci aceasta oferă putere suplimentară și curaj. Expresia »calcă-n picioare« este tradusă în Deuteronom 33, 29 prin »vei călca peste înălțimile lor«, ca dovadă a supunerii dușmanului. »Calcă-n picioare« se referă deci la zdrobirea puterii dușmane și obținerea victoriei. Această vorbire este caracteristică și pentru cineva care obține victoriile pentru Hristos. O astfel de persoană nu este mulțumită cu jumătăți de rezultate, ci continuă până obține victoria definitivă, și anume având siguranța că va obține victoria. Oricât ar face copitele cailor oștirii dușmane să se cutremure pământul, dușmanul va fi urmărit și bătut de luptătorii viteji ai poporului lui Dumnezeu.

Versetul 23. Nu se știe unde era Meroza. După toate probabilitățile era o cetate situată în mijlocul ținutului unde s-a dus lupta. Aceasta se poate deduce din blestemul greu rostit asupra lui Meroza. Și alte seminții au auzit reproșuri, pentru că nu au luat parte la luptă, dar acestea nu erau așa de aspre. Se poate ca această diferență să rezulte din situația ținuturilor. Cine este aproape de câmpul de luptă și vede cu ochii lui ce se petrece acolo, are o responsabilitate mai mare decât cel care este departe și este mai puțin atins de evenimente.

Numele Meroza ar putea să însemne „clădit din cedri”. Acesta este un indiciu cu privire la pentru ce trăiau ei. Ei locuiau în palate făcute din lemn de cedru și trăiau în liniște, fără să-și facă griji de starea fraților lor. Se iubeau pe ei înșiși, și nu pe Domnul. Apostolul Pavel spune în 1 Corinteni 16, 22: »Dacă cineva nu iubește pe Domnul nostru Isus Hristos, să fie anatema!« Ce spune Debora despre Meroza, amintește de Hagai 1,2-4,9. Domnul muștră poporul prin gura lui Hagai, că toți erau preocupați cu casele lor, în timp ce nimănui nu-i păsa de Casa lui Dumnezeu. Ei trăiau pe deplin pentru aici și acum. Debora este gura îngerului Domnului, atunci când rostește blestemul asupra lui Meroza. Această indiferență față de frații lor este văzută ca și cum ei ar fi refuzat să dea ajutor Domnului în lupta Sa cu dușmanul. Vedem aici cum Domnul se identifică cu poporul Lui aflat în suferință.

f. Versetele 24-27 laudă pe Iael pentru fapta ei

Versetul 24. Ce a făcut Iael reprezintă o diferență mare față de atitudinea locuitorilor din Meroza, prezentată în versetul anterior. Deoarece atitudinile sunt puse față în față, faptele fiecăruia ies mai clar în evidență. Am văzut deja în capitolul 4, 17-22 ce participare la luptă a avut Iael. Aici ea este lăudată pentru faptele ei. Ea se înalță mai presus de toate femeile din Israel. Legătura ei cu Heber nu a făcut-o să fie neutră și s-o rețină de la fapta ei de credință. Ea era o simplă femeie casnică, ca multe altele, dar prin curajul ei, pe care l-a dovedit, s-a deosebit de toate celelalte. Încă o dată: aceasta este o mare încurajare pentru toate femeile casnice. Ele pot să obțină în sectorul lor victorii mari și decisive pentru Domnul!

Versetul 25. Debora descrie cum a acționat Iael. Ea a lucrat foarte atent și a folosit mijloacele care îi stăteau la dispoziție. Ea a creat condiții bune pentru dușman. Cu toate că Sisera a ajuns epuizat la ea, nu era momentul potrivit ca să-l omoare. Ea a recunoscut aceasta. Este foarte important să aștepti momentul potrivit pentru a înfrânge pe dușman. Dacă ar fi acționat prea devreme, ar fi fost nevoie de mult mai mult efort. Putem să ne întrebăm, dacă rezultatul dorit s-ar fi putut obține. Acest exercițiu este necesar pentru noi toți. Iael nu este cuprinsă de panică, atunci când dușmanul puternic vine în cortul ei. Ea îi împlineste cererea și îi oferă chiar mai mult decât a cerut el. Ea folosește chiar un »pahar împărătesc« și-i dă să bea din el. Toată comportarea lui Iael trebuie să-i fi creat impresia lui Sisera că el se află în siguranță. Epuizat, el cade într-un somn adânc. Atunci Iael folosește șansa oferită. Acesta este momentul pe care ea l-a așteptat, și fără să amâne se răfuiește cu acest dușman.

Versetele 26-27. Debora cântă într-un fel minunat acțiunea lui Iael ca să omoare dușmanul de temut. O vezi înaintea ochilor. În capitolul anterior ne-am ocupat deja cu însemnătatea mijloacelor folosite de Iael. În acest loc vom adăuga unele detalii. Ele sunt destul de importante, ca să ne atragă atenția. Aici se spune, că ea s-a folosit de »dreapta« ei și că era »ciocanul lucrătorilor«. Mâna dreaptă vorbește de putere. Ciocanul este Cuvântul lui Dumnezeu, dar completarea »ciocanul lucrătorilor« lasă să se recunoască, că Cuvântul trebuie practicat. Totodată învățăm de la Iael, că trebuie să fi simplu, ca să folosești uneltele, și că nu trebuie să aparții celor cu „calificare superioară”.

Ce face Iael cu ciocanul, este cântat aici cu cuvinte diferite: ea *lovește cu ciocanul, despică, sfărâmă, străpunge*. Cuvinte diferite pentru aceeași acțiune. Aceasta arată efectul puternic al Cuvântului. Rezultatul este prezentat tot așa de plastic. Puterea acestui dușman este complet distrusă și el este definitiv înlăturat. *El s-a ghemuit, a căzut și s-a culcat, a fost nimic* la picioarele unei femei. Nu a mai rămas nimic din puterea și mărimea lui de odinioară. Este un tablou a ceea ce se va face în cele din urmă cu toți împotrivorii lui Dumnezeu. Putem să luăm exemplu de la credința lui Iael.

g. Versetele 28-30 relatează cum mama lui Sisera a așteptat în zadar

Versetul 28. Privirea noastră este îndreptată de la cortul simplu al lui Iael la casa luxurioasă a lui Sisera. Și acolo locuiește o femeie, dar cu totul altfel decât Iael și Debora. Deznădejdea ei este exprimată clar: fiul ei nu s-a reîntors acasă. Era ceva neobișnuit pentru ea. De cele mai multe ori se întorcea repede de la luptă și aducea cu sine dovezi ale victoriei lui. Faptul că a rămas așa de mult timp putea să însemne că el a fost bătut.

Mama lui Sisera părea să fie liberă și nelegată, dar de fapt nu era. Ea stătea înapoia zăbrelelor „spirituale”. Ea nu cunoștea adevărata libertate. Așa este cu orice dușman al lui Dumnezeu. Ei cred că nu au nimic a face cu nimeni, în timp ce sunt înconjurați din toate părțile de tot felul de mecanisme de protecție. Zăbrelele, care trebuiau să ofere protecție, sunt dovezi ale captivității ei. Ea nu îndrăznește să meargă în întâmpinarea fiului ei. Ea a rămas în cetatea ei, căci ea este o cetate, oricât de luxuriantă ar fi ea. Acolo unde încrederea se bazează pe oameni sau pe lucruri, și nu pe Dumnezeu, domnește frica.

Versetele 29-30. La întrebarea mamei lui Sisera răspund femeii înțelepte. Răspunsul lor este corespunzător păreri lor. Sunt răspunsuri care încearcă să liniștească conștiința: „Nu trebuie să-ți fie frică, totul va fi bine. Este din cauza prăzii mari, care o aduc cu ei. Ea îi face să întârzie.”

Se obișnuia ca soldații să aducă cu ei acasă fete frumoase ca trofee. Cuvântul folosit pentru „fată” înseamnă de fapt „poală” sau „uter”, ceea ce înseamnă că aceste fete erau destinate să satisfacă plăcerile soldaților. Din prada de război făceau parte și hainele scumpe și frumoase. Hainele vopsite erau pentru Sisera, țesăturile colorate erau pentru mama lui Sisera și pentru femeile înțelepte. În afară de satisfacerea poftelor, aceste haine slujeau și ca să arate cât de mare a fost victoria. Ele linguseau mândria, prestigiul creștea. Ele corespund caracteristicilor ființei dușmanului: el este egocentric și caută propria onoare.

Să luăm seama, că ceea ce reprezintă dușmanul aici se găsește și în inima noastră rea. Trebuie să împiedecăm ca aceste trăsături să nu pătrundă în noi. Și cum? Prin aceea că privim la ce s-a petrecut pe crucea de pe Golgota cu ele și la ce se va petrece cu ele când va reveni Domnul Isus. Dușmanul a fost învins la cruce. Dar el vrea cu plăcere să se răzbune și i se oferă ocazia, dacă noi nu ne considerăm morți față de păcat și lăsăm firea pământească să devină activă. La venirea Domnului Isus ca să răpească Adunarea, vom lăsa înapoia noastră tot ce am dobândit prin păcat și firea pământească. Nimic din acestea nu vom lua cu noi în cer. Nu suntem noi nebuni și proști, dacă vrem să ascultăm de poftele firii pământești? Să ascultăm ce spune Debora în încheierea acestei cântări.

h. Versetul 31 constituie încheierea

Versetul 31. În acest verset Debora pune pe dușmani și pe cei credincioși alături unul de altul. Să luăm seama la sfârșitul fiecărei grupe. Dușmanii pier, așa ca Sisera și tabăra lui. Domnia lor este distrusă și definitiv înlăturată; ei sunt umiliți și nimiciti. Și care este soarta celor credincioși? Debora îi numește »*cei ce-L iubesc*«. Este vorba de cei credincioși din versetele 13, 14, 15 și 18 ai acestui capitol. Dragostea lor pentru Dumnezeu s-a arătat în dragostea pe care ei o au față de poporul Său. Este foarte ușor să spui prin cuvinte, că iubești pe Dumnezeu. Însă noi putem să spunem așa, numai dacă avem dorința sinceră să facem să se recunoască aceasta din faptele și din comportarea noastră. Aceasta au arătat-o clar diferite seminții din acest capitol.

Cine Îl iubește în felul acesta, este comparat cu soarele »*când se arată în puterea lui*«. Soarele lasă să i se vadă lumina și face să fie ziuă. Acesta este un indiciu minunat spre Domnul Isus. El este numit în Maleahi 4, 2 »*Soarele neprihănirii*«. Cu lumina lui alungă întunericul din viața noastră, din toate ținuturile în care nesiguranța sau păcatul întunecă viața noastră. Timpul la care se referă Maleahi este timpul când Domnul Isus ca Fiu al Omului va domni peste întreg pământul. O mie de ani va avea grijă ca păcatul să nu aibă nici o șansă pe pământ să producă nenorocire, așa cum este acum. Dar în viața celor care Îl iubesc, El va face aceasta deja acum. Ei pot să fie ca Soarele. Ei pot să devină tot mai mult asemenea Lui, așa cum puterea Soarelui crește tot mai mult. Din aceasta va curge binecuvântare, așa cum va fi binecuvântare pentru oricine, atunci când Domnul Isus va domni pe pământ. Acum este încă împotrivire și dușmănie. Dar acestea nu vor mai fi, atunci când Domnul Isus va domni.

O temă de studiu: expresia »*care Îl (Dumnezeu, respectiv pe Mine) iubesc*« se întâlnește de câteva ori. De fiecare dată este legată de ea ceva, ca de exemplu aici înălțarea Soarelui pe cer. Eu numesc numai locurile din Scriptură; fiecare poate să mediteze pentru sine însuși la ele: Psalmul 145, 20; Proverbe 8, 17; Romani 8, 28; 1 Corinteni 2, 9; Iacov 1, 12; 2, 5.